

Zara liko stovėti išsižiojusi.

– Kodėl jos balsas visuomet toks žaviai spigus?

– Patrauk plaukus, – tarė Emira. – Nes ji pradės tampyt.

Permetusi šūsnį ilgų kasyčių – apie tuzinas jų buvo balzganai šviešios – per petį, Zara atkišo mergaitei auskarą.

– Kitą savaitę varysiu susisukti plaukų pas tą pana, pusseserės pažįstamą. Labas, panelyte Brajere, gali juos paliesti.

Suzvimbė Zaros mobilusis. Išsitraukusi jį iš rankinės, vis dar pasi-
lenkusi prie Brajerės, ji pradėjo rinkti žinutę.

– Ar jie vis dar šėlsta? – paklausė Emira.

– Cha! – Zara nusikvatojo atlošusi galvą. – Šonė privėmė į vazoną, o Josefa pasiuto. Kiek tau čia reikės trintis?

– Nežinau, – Emira nuleido Brajerę ant žemės. – Bet mažė gali
ištisas valandas dairytis riešutų skyriuje, todėl nieko tokio.

– Mira kala babkes, Mira kala babkes... – dainuodama Zara nu-
straksėjo į šaldytų produktų skyrių. Emira su Brajere nusekė delnus
prie kelių priglaudusių, blyškiame šaldiklių durų atvaizde straksinčią
Zarą, o ant jos šlaunų atsispindėjo pastelinių spalvų ledų indelių logo-
tipai kitapus stiklo. Zaros telefonas vėl suskambo. – O Dieve šventas,
atsimeni, daviau savo numerį tam bernui Šonės vakarėlyje? – išbėrė ji,
stebeilydama į ekraną. – Jis manęs taip nori, kad net juokinga.

– Tu soki, – sušveplavo Brajerė, rodydama piršteliu į Zarą. Tada
įsikišo du pirštus į burną. – Tu... tu soki, o be muzikos.

– Nori muzikos? – paklausė Zara, pirštu braukdama mobiliojo
ekraną. – Aš tau pagrosiu, bet tada ir tu turėsi šokti.

– Tik, prašau, be keiksmoždžių, – įsiterpė Emira. – Jei ji ką nors
pakartos, mane išspirs iš darbo.

Zara trimis pirštais mostelėjo Emiros pusėn.

– Nesirūpink, viskas kontroliuojama.

Po kelių sekundžių Zaros telefonas pradėjo plerpti visu garsu. Krūptelėjusi Zara aiktėlėjo ir pritildė. Parduotuvės tylą užliejo sintetoriaus garsai, o pasigirdus Vitnės Hjuston balsui, Zara ėmė kraipyti klubus. Susiėmusi švelnias baltas alkūnes delniukais, Brajerė ėmė šokinėti, o Emira atsirėmė į stiklines šaldiklio duris, už kurių blizgaus kartono dėžučių viršeliuose viliojo šaldytos pusryčių dešrelės ir vafLIAI.

Brajerė Čemberlen nebuvo paika mergaitė. Balionai nekėlė jai isterijos, o išvydusi klouną griūvant ant žemės arba pasidegant pirštus, atrodydavo ne susidomėjusi, o susirūpinusi. Per baleto užsiėmimus ir gimtadienių šventes, kai pasigirdavo muzika, o magai kviesdavo dalyvauti, skatindami susirinkusiųjų ovacijas, susigėdusi Brajerė dažniausiai mėlynomis akytėmis nervingai žvelgdavo į Emirą, tarsi klausdama: *Ar tikrai privalau tai daryti? Ar visa tai būtina?* Taigi, kai Brajerė savo noru prisijungė prie Zaros ir pradėjo linguoti aštuoniasdešimtųjų hito ritmu, Emira, kaip paprastai, pasiruošė gelbėti mažylę. Ji norėjo mergaitei parodyti, kad gali sustoti kada panorėjusi, nors dabar ją stebint Emiros širdis apsalė. Šią akimirką dvidešimt penkerių Emirai mokėjo trisdešimt du dolerius už valandą, kad šoktų maisto prekių parduotuvėje su geriausia drauge ir mylimiausia mažyle.

Zara atrodė nustebusi taip pat, kaip Emira.

– O-op! – šūktelėjo, kai Brajerė įsismagino. – Va taip, mergyt, aš tave matau.

Atsigrėžusi į Emirą, Brajerė paragino:

– Dabal il tu, Mila.

Zarai uždainavus priedainį apie tai, kaip nori su kažkuo pajusti karštį, Emira prisijungė. Paėmusi Brajerę ant rankų, suko aplink save, kai take tarp lentynų sušmėžavo dar vienas siluetas. Išvydusi vidutinio amžiaus moterį trumpais pražilusiais plaukais, mūvinčią sportines tampres ir vilkinčią marškinėlius su užrašu „Šv. Pauliaus moliūgų

fiestos maratonas“, Emira lengviau atsipūtė. Moteris buvo panaši į tokią, kuriai kadaise taip pat teko šokti su vienu kitu vaiku, todėl Emira nesustojo. Įsidėjusi į krepšelį ledų, moteris šyptelėjo šokančiam trejetukui.

– Tu soki kaip mama! – suspigo Brajerė.

Suskambus paskutiniam dainos posmui, tarp lentynų artyn žingsniavo gerokai aukštesnis siluetas su pirkinių vežimėliu. Ant marškinėlių buvo užrašyta „Penn State“, o jų savininko akys – žavios ir mieguistos, tačiau Emira buvo pernelyg įsijautusi į šokį, kad sustotų neatrodydama susigėdusi. Pačiupusi vežimėlyje gulintčius bananus, pasiūbavo keliais, ir juokais vaizduodama, kad nepasiekia šaldytų daržovių maišelio, atitraukė rankas ir persibraukė per pečius. Kai Zara pasufleravo Brajeri nusilenkti, vyrukas keturis kartus tyliai suplojo atsisukęs jų pusėn ir dingo už kitos lentynos. Emira ištiesino persikreipusį sijoną.

– Kad mane kur, net prakaitas išmušė, – atsipūtė Zara ir pasilenkė. – Duok penkis. Taip, mergyt. Man jau pakaks.

– Jau leki? – paklausė Emira.

Zara kažką įnirtingai rašė telefonu.

– Kai kam šįvakar gali nuskilti.

Emira persimetė per petį ilgus juodus plaukus.

– Mergyt, daryk, ką nori, bet tas berniukas nebus mažiau *baltas*.

Zara ją juokais stumtelėjo.

– *Emira*, jau 2015-ieji! Taip, mes *galime!*

– Aha.

– Ačiū už taksi. Iki, sesyt.

Pakutenusi Brajeri viršugalvį, Zara apsisuko eiti. Jos aukštakulniams nukaukšėjus išėjimo link, „Produktų sandėlyje“ staiga tapo labai šviesu ir ramu.

Brajerė suprato, kad Zara išvažiuoja tik tada, kai ši dinga iš akiračio.

– Tavo dlaugė, – tarė mergaitė, rodydama į tuštumą. Priekiniai dantukai kyšojo ant apatinės lūpos.

– Jai laikas į lovą, – paaiškino Emira. – Ar nori pasidairyti riešutų?

– Il man laikas į lovą. – Įsikibusi Emirai į ranką, Brajerė stryktelėjo ant žvilgančios grindų plytelės. – Miegosime palduotuvėje?

– Ne-a, – atsakė Emira. – Tik dar kurį laiką pasivaikščiosime.

– Noliu... Noliu pauostyti albatos.

Brajeri visuomet magėjo žinoti, kada kas bus, todėl Emira ėmėsi iš lėto aiškinti, kad pirmiausia nusives apžiūrėti riešutų, o tada abi eis pauostyti arbatos. Tačiau nebaigus kalbėti, ją pertraukė kažkieno balsas.

– Atsiprašau, panele.

Balsą atsekė žingsniai, ir atsigręžusi Emira išvydo auksinį, akinamai žvilgantį apsaugos darbuotojo ženklelį. Jo viršuje buvo parašyta „Vi-suomeninis saugumas“, o apačioje – „Filadelfija“.

Brajerė bedė pirštu į vyriškį.

– Cia, – tarė, – *ne* pastininkas.

Nurijusi seilę Emira išgirdo save sakant:

– O, sveiki.

Sustojęs priešais, vyriškis įsikišo nykščius į diržo kilpas, bet nepasiveikino.

Perbraukusi plaukus ranka, Emira paklausė:

– Nejaugi jau užsidarote?

Ji puikiai žinojo, kad parduotuvė veiks dar visas keturiasdešimt penkias minutes – savaitgaliais tvarkingoje parduotuvėje lūžtančiomis lentynomis pirkėjai buvo laukiami iki vidurnakčio – tačiau norėjo, kad apsaugos darbuotojas išgirstų jos kalbėseną. Pro tamsias vyriškio žandenas tolimajame salės gale Emira išvydo dar vieną veidą. Tą pa-čią pražilusią, sportiškai atrodančią, rankas ant krūtinės sukryžiusią

moteriškę, kurią neseniai, regis, žavėjo Brajerės šokiai. Jai po kojomis ant grindų stovėjo pirkinių krepšelis.

– Panele, – kreipėsi apsaugos darbuotojas. Emira nužvelgė jo plačią burną ir mažas akis. Jis priminė didelės šeimos galvą, kuris visas šventes nuo ryto iki vakaro praleidžia su namiškiais ir nesišvaisto tokiomis kreipiniais, kaip „panele“. – Tokiam mažam vaikui metas vėlokas, – tarė jis. – Ar mergaitė jūsų?

– Ne, – atsakė Emira. – Aš esu jos auklė.

– Ką gi, puiku... – neatstojo jis. – Bet, su visa derama pagarba, neatrodote taip, lyg šįvakar būtumėte išsiruošusi prižiūrėti mažamečio vaiko.

Emira nevalingai patempė žandikaulį, tarsi burną būtų nusvilinęs karštas kšnis. Sugavusi savo perkreiptą atvaizdą stiklinėse šaldiklio duryse, nužvelgė nuo galvos iki kojų. Veido – putlių rudų lūpų, smulkios nosytės ir aukštos kaktos po juodais kirpčiukais – beveik nesimatė. Juodas sijonėlis, priglundę marškinėliai su gilia iškirpte ir skystu kontūrinium pieštuku paryškintos akys liejosi storo stiklo plokštėse. Viskas, ką jai pavyko įžiūrėti, buvo tamsus, liesas siluetas ir smulki šviesių plaukų kupetaitė – Brajerės Čemberlen viršugalvis.

– Klausykite, – atsiduso ji. – Aš – mergaitės auklė, o jos mama paskambino, nes...

– Sveiki, aš labai atsiprašau, aš tik... Labas. – Nunešiotais sportbačiais cypaudama į plytelėmis išklotas grindis, moteris prisiartino iš kito lentynų galo. Priglaudusi ranką prie krūtinės teisinosi: – Aš pati mama. Ir išgirdus mergaitę sakant, kad ji ne su *savo* mama tokį vėlų metą, mane apėmė nerimas.

Žvilgtelėjusi į moteriškę, Emira prunkstelėjo. Gal tai vaikiška, tačiau galvoje sukosi tik viena mintis: *Nejau tu mane ką tik paskundei?*

– Kas... – Brajerė ištiesė pirštuką į vieną tako pusę, – kas yla us situ dūlų?

– Sekundėlę, mažyt. Klausykit... – aiškino Emira. – Aš esu jos auklė, o mergaitės motina mane iškvietė, nes namuose atsitiko nelaimė, ir paprašė ją išsivežti. Jie gyvena už trijų kvartalų nuo čia. – Oda aplink sprandą įsitempė. – Mes tik atėjom pasidairyt į riešutus. Mes jų nečiu-pinėjame ir panašiai. Mes tik... pastaruoju metu mums labai patinka riešutai, taigi... va.

Apsaugos darbuotojas išpūtė šnerves. Linktelėjęs sau, tarsi būtų kažko paklaustas, tarė:

– Panele, ar nebūsitate šį vakarą išgėrusi?

Sučiaupusi lūpas, Emira žengtelėjo atgal. Šalia stovinti moteris susigūžė ir tarstelėjo:

– Dievulėliau.

Emirai už akių užkliuvo paukštienos skyrius. Ten stabtelėjęs vyrukas su „Penn State“ marškinėliais akivaizdžiai klausėsi pokalbio. Staiga tarp eilučių pareikšti kaltinimai perpildė taurę, ir situacija tapo tokia pat žeminanti, kaip prie durų viešai išgirdus, kad tavo vardo nėra svečių sąrašė.

– Žinot ką? Viskas tvarkoje, – sukosi Emira. – Mes verčiau eisim.

– Prašau minutėlę palaukti, – apsaugos darbuotojas ištiesė ranką. – Negaliu jūsų paleisti, nes čia įpainiotas vaikas.

– Bet dabar ji yra *mano* vaikas, – vėl nusijuokė Emira. – Aš ją prižiūriu. Teoriškai esu jos globėja...

Tai buvo melas, bet Emira norėjo sudaryti įspūdį, kad oficialiai dirba šeimai ir kad tokiu būdu yra susaistyta su aptarinėjamu vaiku.

– Labas, mieloji, – pasilenkusi moteris pasirėmė rankomis į kelius. – Ar žinai, kur tavo mamytė?

– Jos mama *namuose*, – įsiterpė Emira. – Galit kalbėt tiesiogiai su *manim*, – tai sakydama, patapšnojo sau į raktikaulį.

– Vadinasi, norite pasakyti, – aiškinosi apsaugos darbuotojas, – kad kažkokia moteris už trijų kvartalų paprašė jūsų tokiu metu prižiūrėti jos vaiką?

– Dieve brangus, ne. Nieko panašaus nesakiau. Aš esu jos *auklė*.

– Prieš kelias minutes čia buvo kita mergina, – apsaugos darbuotojui pasakojo moteris. – Man atrodo, ji išvažiavo.

Emiros veidą perkreipė nuostaba. Atrodė, tarsi ji būtų virtusi nematoma. Kilo noras iškelti ranką virš galvos, kaip didelėje minioje ieškant draugo ir prie ausies prispaudus telefoną klausiant: *Ar matai mane? Aš mojuoju ranka*. Moteris purtė galvą.

– Jos čia... Na, net nežinau... Kraipė užpakalius ar panašiai? Ir aš sau pamaniau, kad ne, čia kažkas negerai.

– Ką? Jūs čia rimtai? – Emiros balsas suplonėjo. Brajerė nusičiaudėjo įsikniaubusi jai į koją.

Akiratyje sušmėžavo vyrukas su „Penn State“ marškinėliais. Rankoje iškėlęs mobilųjį, filmavo incidentą.

– Dieve brangus, – Emira užsidengė veidą apsilaupiusiais nagais, tarsi netyčia būtų patekusi į grupinę nuotrauką. – Gal atstosi?

– Man atrodo, kad norėsi filmuotos medžiagos, – atsakė jis. – Jei nori, galiu iškviesti policiją.

Nuleidusi ranką, Emira riktelėjo:

– Kam?

– Labas, mergyte, – priklaupęs ant vieno kelio, apsaugos darbuotojas kreipėsi švelniu, atidirbtu balsu. – Kas čia tokia?

– Mieloji? – prisijungė moteris. – Ar čia tavo draugė?

Emira norėjo prasilenkti ir paimti Brajerę ant rankų – galbūt matydama jos veidą, Brajerė taisyklingai ištars vardą? – tačiau žinojo, kad sijonėlis pavojingai trumpas, o viską fiksuojantis mobilusis telefonas padėties nelengvino. Jos likimas staiga atsidūrė mažametės mergaitės rankutėse – o šiai atrodo, kad brokoliai yra miniatiūriniai medžiai ir kad pasislėpusios po antklode jos niekas nerai. Emira sulaukė kvapą, kai Brajerė įsikišo piršteliu į burną.

- Mylė, – tarė Brajerė, ir Emira mintyse atsipūtė: *Ačiū Dievui*.
Bet apsaugos darbuotojas neatstojė.
- Ne tu, mažyle. Šita tavo draugė. Koks jos vardas?
- *Mylė!* – suspigo mergaitė.
- Ji sako mano vardą, – paaiškino Emira. – Aš esu Emira.
- Prašau ištarti paraidžiui, – toliau spaudė apsaugininkas.
- Ei, ei, ei, – vyrukas su mobiliuoju telefonu mėgino atkreipti Emiros dėmesį. – Net jei paprašys, neprivalai rodyti jam dokumento. Toks Pensilvanijos valstijos įstatymas.
- Biče, žinau savo teises, – atkirto Emira.
- Pone? – išsitęsęs apsaugos darbuotojas atsigrėžė. – Neturite teisės kištis į nusikaltimo tyrimą.
- Pala, pala, *nusikaltimo*?! – Emira pasijuto taip, tarsi žemė slystų iš po kojų. Atrodė, kad visas kraujas subėgo ir užvirė ausyse ir po akimis. Pasilenkusi ir paėmusi Brajerę ant rankų, pastatė kojas plačiau, kad neprarastų pusiausvyros, ir persimetė plaukus per petį. – Apie kokį nusikaltimą čia kalba? Aš *dirbu*. Dirbu, kad išgyvenčiau, ir neabejoju, kad man moka daugiau. Atėjom čia pasidairyti į riešutus, taigi ar mus areštuojat, ar galime eiti? – garsiai kalbėdama Emira pridengė Brajerės ausį. Mergaitė kyštelėjo rankutę į Emiros palaidinės iškirptę.
- Šalia stovinti skundikė prisidengė burną delnu.
- O, vaikel, tai velniava, – burbtelėjo.
- Taigi, panele, – apsaugos darbuotojas įsirėmė kojomis plačiau nei ji. – Jūs esate sulaikyta ir apklausiama, nes vaiko saugumui kilęs pavojus. Prašau, nuleiskite mergaitę ant žemės...
- Gerai, žinai ką? – įrėmusi į grindis drebančią kairę kulkšnį, Emira išsitraukė telefoną iš mažytės rankinės. – Paskambinsiu jos tėvui, tegu ateina čia. Jis yra pagyvenęs baltaodis, todėl visi galės pasijust ramiau.

– Panele, prašau nusiraminti. – Atstatęs delnus Emirai, apsaugos darbuotojas vėl sugavo mažosios Brajerės žvilgsnį. – Sakyk, mieloji, kiek tau metų?

Suvedusi pirmas keturias *Piterio Čemberleno* vardo raides, Emira paspaudė mėlynai švytintį telefono numerį. Širdis krūtinėje daužėsi po mažosios Brajerės delniuku.

– Kiek tau metų, mieloji? – paklausė moteris. – Dveji? Treji? – o apsaugos darbuotojui pridūrė: – Ji atrodo apie dvejų.

– Dieve brangus, jai beveik treji, – burbtelėjo Emira.

– Panele? – apsaugos darbuotojas pagrasė pirštu. – *Aš kalbuosi su vaiku.*

– Ak, taip, šaunu. Nes tik jos ir reikia klausti. Mažute, pažiūrėk į mane, – per prievartą nutaisiusi linksmą miną, Emira porą kartų kres-telėjo mažylę. – Kiek tau metų?

– Viens, du, tlys, ketuli, penki!

– Kiek man metų?

– Su gimtadieniu!

– Patenkintas? – dėbtelėjusi į apsaugos darbuotoją, metė Emira. Ra-gelyje pypsėjimas liovėsi. – Pone Čemberlenai? – Garsiakalbyje kažkas trakstelėjo, bet balso nebuvo girdėti. – Čia Emira, alio? Ar girdite?

– Norėčiau pasikalbėti su mergaitės tėvu, – apsaugos darbuotojas ištiesė ranką link telefono.

– Kas per velnias? Nedrįsk manęs liest! – Emira riktelėjusi pasisuko visu kūnu. Brajerė aiktelėjo ir įsikibusi į priaugintus juodus Emiros plaukus, priglaudė prie krūtinės kaip rožinį.

– Vyruti, patrauk nuo jos rankas, – perspėjo „Penn State“ stebėto-jas. – Ji nesipriešina. Tik skambina vaiko tėvui.

– Panele, prašau gražiuoju duoti man telefoną.

– Nagi, vyruti, negali atimti iš jos telefono.

Atsisukęs su ištiesta ranka, apsaugos darbuotojas suriko:

– Pone, atsitraukite!

Prispaudusi prie skruosto telefoną, Brajerėi tempiant už plaukų, Emira suriko:

– Tu net nesi tikras faras, todėl atšok, aišku?

Apsaugos darbuotojo veidas persimainė. Akys žaibavo: *Aš tavo kiaurai permatau. Puikiai žinau, kas esi.* Sulaikiusi kvapą, Emira klausėsi jį kviečiant pastiprinimą.

Mobiliajame pasigirdo pono Čemberleno balsas:

– Emira? Alio?

– Pone Čemberlenai? Ar nebūtumėte toks geras ir neateitumėte iki „Produktų sandėlio“? – vis dar santūriai panikuodama taip pat, kaip vakaro pradžioje, paaiškino: – Nes jiems atrodo, kad pagrobiau Brajerę. Gal galėtumėte paskubėti?

Tarp *ka?* ir *o Dieve!* jis pasakė dar kažką, o tada patikino:

– Tuoj pat ateinu.

Emira nesitikėjo, kad tylą po tokių karštų kaltinimų tvirti bus dar sunkiau. Visi penki stovėjo ne tiek įsitikinę savo teisumu, kiek susierzinę, norėdami pasižiūrėti, kas nugalės. Emirai neatitraukiant žvilgsnio nuo grindų, Brajerė pradėjo tapšnoti į plaukus ant pečių.

– Cia kaip mano alkliuko plaukai, – čiauškėjo mergaitė.

– Mhm, – supdama ją ant rankų, atsakė Emira. – Jie labai brangiai kainavo, todėl, prašau, būk atsargi.

Galiausiai automatinės durys prasivėrė. Iš už kukurūzinių dribsnių lentynos mitriu žingsniu išnirio ponas Čemberlenas. Bedusi pirštu į jo pusę, Brajerė tarė:

– Cia tėtė.

Atrodydamas taip, tarsi visą kelią būtų atbėgęs bėgte – aplink nosį buvo pradėję sunktis prakaito lašeliai – ponas Čemberlenas padėjo ranką Emirai ant peties.

– Kas čia dedasi?

Emira atsakė tik ištiesdama jam dukterį. Žengtelėjusi atatupsta, skundikė tarė:

– Ką gi, puiku. Aš tuomet jau eisiu.

Apsaugos darbuotojas pradėjo teisintis ir atsiprašinėti. Atvykus pastiprinimui, jis nusiėmė kepurę.

Emira nelaukė, kol ponas Čemberlenas baigs postringauti apie tai, kaip seniai čia apsipirkinėja, kaip nevalia sulaikyti žmogaus be rimtos priežasties ir kaip nedera abejoti tėvų priimtais sprendimais vaikų auklėjimo klausimais.

– Iki rytojaus, – sušnabždėjo Emira.

– Palauk, Emira, – atsakė jis. – Leisk tau sumokėti.

Ji numojo abiem rankomis.

– Man mokat penktadieniais. Bri, pasimatysim per tavo gimtadienį. Bet Brajerė jau snaudė ponui Čemberlenui ant peties.

Išlėkusi į lauką, Emira tekina nubėgo už kampo, į priešingą pusę nuo Čemberlenų namų. Sustojusi priešais kepyklėlę su krūva keksiukų vitrinoje ir grotuotomis durimis, virpančiais pirštais laikė telefoną, bet taip niekam ir neparašė žinutės. Įkvėpdama pro nosį ir iškvėpdama pro burną, akimis bėgo per šimtus dainų ekrane. Pakraipiusi klubus timptelėjo sijoną žemyn.

– Ei, ei, ei, – iš už kampo išniro vyrukas su „Penn State“ marškinėliais. Priėjęs arčiau pasiteiravo: – Ei, ar viskas gerai?

Emira bejėgiškai trūktelėjo pečiais, lyg sakydama *nežinau*. Priglaudusi mobilųjį prie pilvo, prikando skruostą iš vidaus.

– Klausyk, tai, kas ten įvyko, buvo sumauta, – tarė jis. – Aš viską nufilmavau. Tavimi dėtas, atiduočiau įrašą žinių kanalui, o tada galėtum...

– Och. Na jau ačiū... – atrėžė ji ir nusibraukė plaukus nuo veido. – Jokiais būdais, bet... ačiū už pastangas.

Nutilęs vyrukas caktelėjo liežuvio.

– Klausyk, tas tipas su tavimi elgėsi šlykščiai. Negi nenori, kad jį išmestų iš darbo?

Nusijuokusi Emira atsakė:

– Kam? – Pasukiojusi aukštakulniais apautas kojas, įsidėjo telefoną į rankinę. – Kad jis įsidarbintų kitoj parduotuvėj už niekingus devynis dolerius per valandą? Liaukis. Nenoriu, kad pagūglinę mano vardą, žmonės rastų įrašą, kuriame įkaušusi su nesavu vaiku ardausi maisto prekių parduotuvėje Vašingtono aikštėje.

Atsidusęs vyrukas iškėlė ranką. Po kita spaudė popierinį „Produktų sandėlio“ maišelį.

– Noriu pasakyti... – tarė laisva ranka įsiremęs į klubus. – Mažų mažiausiai galėtum pareikalauti metus nemokamai apsipirkinėti.

– Ak, taip. Kad sukaupčiau kombučios ir kitokio mėšlo atsargų?

Nusijuokęs jis atsakė:

– Pasiduodu.

– Duok man savo mobilųjį, – ištiesusi delną, Emira pajudino du vidurinius pirštus. – Turi tą įrašą ištrinti.

– Ar tikrai to nori? – atsargiai paklausė jis. – Kalbu rimtai. Jį turėdama galėtum bent atsiliepimą laikraštyje parašyti ar kažką panašaus.

– Iš manęs – prasta rašytoja, – atsakė Emira. – Nesu ir interneto aktyvistė, todėl duok čia.

– Pala, o kaip tau tai? – jis išsitraukė telefoną. – Čia tavo reikalas, todėl mielai ištrinsiu įrašą. Bet leisk pirmiau nusiūsti jį tau elektroniniu paštu, jei kartais persigalvotum.

– Bet aš neketinu persigalvoti...

– Tik dėl viso pikto... štai. Įrašyk savo elektroninio pašto adresą.

Emirai prasirodė paprasčiau pasidalyti elektroninio pašto adresu nei perkalbėti šį vyruką, todėl vienoje rankoje laikydama rankinę, kita

pradėjo rinkti raides ekrane. Išvydusi siuntėjo adresą *KelleyTCope-land@gmail.com*, sustojo ir riktelėjo:

– Pala, pala, kas ta Kelė?

Vyrukas sumirksėjo.

– Aš esu Kelis.

– A. – Baigusi rinkti adresą, Emira pakėlė akis ir tarė: – Rimtai?

– Gerai jau, gerai, – imdamas iš jos telefoną, atsakė jis. – Po to, ką patyriau vidurinėje mokykloje, tu mano jausmų nebeužgausi.

– Nenuostabu, kad čia apsipirkinėji, – nusišypsojo Emira.

– Ei, paprastai apsipirkinėju kitur, – nusijuokė jis. – Neversk manęs jaustis dar blogiau. Maišelyje turiu dviejų skirtingų rūšių kombučios.

– Aha, – linktelėjo ji. – Ar jau ištrynei?

– Viskas, nebėra.

Parodęs telefono ekraną, paslinko turinį žemyn. Paskutinėje nuotraukoje buvo kažkoks nematytas tipelis su ant veido prilipdytu rašteliu. Kas jame parašyta, ji neįskaitė.

– Žodžiu, – Emira nusibraukė prie lūpų blizgio prilipusią plaukų sruogelę. Šyptelėjusi jam šypsenėle, sakančia *ką aš žinau*, pridūrė: – Žodžiu. Tada iki.

– Gerai, taip, labos nakties. Būk atsargi.

Akivaizdu, kad tokio nerangaus atsisveikinimo jis nesitikėjo, tačiau Emirai buvo nė motais. Eidama link metro stoties, išsiuntė žinutę Zarai: *Atvaryk, kai baigsi*.

Emira galėjo pasigauti taksi – ponia Čemberlen būtų neabejotinai sumokėjusi – tačiau nepasigavo, nes niekada taip nedarydavo. Sutaupiusi dvidešimtinę, į butą Kensingtone ji išvažiavo traukiniu. Po pirmos nakties iš apačios paskambino Zara.

– Nieko aš čia nesuprantu, – sėdėdama ant Emiros tualetto dangčio, kalbėjo Zara. Valydamasi makiažą, Emira veidrodyje sugavo

draugės žvilgsnį. – Žinai, nes kažkaip... – Zara pakėlė rankas prie veido. – Nuo kada „bėgiko“ judesys laikomas užpakalio kraipymu?

– Nežinau, – kalbėdama Emira šluostėsi lūpas rankšluostėliu. – Be to, mes visi apie tai šnekėjome? – pridūrė nekaltai gūžtelėjusi. – Ir visi sutiko, kad aš esu geresnė šokėja už tave.

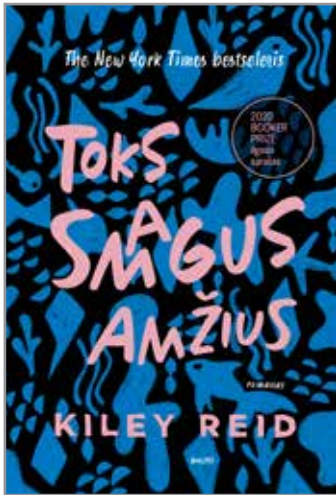
Zara pradėjo vartyti akis.

– Noriu pasakyti, kad čia ne konkursas, – darsyk pamėgino Emira. – Bet aš paprasčiausiai esu nugalėtoja.

– Mergyt, – atsakė Zara, – viskas galėjo baigtis *žymiai* blogiau.

Nusijuokusi Emira tarstelėjo:

– Za, nieko baisaus, – bet, atbula plaštaka prisidengusi burną, tyliai pravirko.



**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

 **knygos.lt**